

» Но що думамъ ? каквы безумны думы на скръбѣта излѣзоха изъ устата ми? Прости мя Боже мой, за глупавытъ тыя думы ! Само твоитѣ пог-лѣди влизать въ тъмницатана Отецѣтъ ми, гледашъ и двама ни, разбирашъ сърдцата ли. Нито тая рѣшетка, нито тыя стѣны можать да уграничатъ силѣтъ ти; ты самъ можешъ да облекчавашъ наказаніята на Отецѣтъ ми; разлѣй въ сърдцето му свѣтитѣ си разтѣшки.

Марія усѣти съ удивленіе че благоуханіе пріятно ся разлѣ въ тъмницата ѳ; напomini си тогава че сутриньта бѣше усталила въ панерчето си иѣкои розаны пѣпки и на други цвѣта, отъ които бѣше направила еднѣ киткѣ за да ся украси. Тія бѣха цвѣтата които причиняваха пріивлекательното благоуханіе.

» Вій ли сте любезны ми цвѣта ? извика като възъ киткѣтъ. Требоваше ли и вій смѣщо да мя послѣдвате въ тъмницата ? коя е вината ви? Утѣшеніето ви за меня е ничтожно, защо неможа да изпытвамъ вѣче честьтъ си съ васъ. » Отдалечи киткѣтъ, и ся посвѣти на прелестнага лунна свѣтлина.

Сълзытъ ѳначнаха отъ яовода течать и като падаха върху китката коѣто дръжеше въ рѣцѣтъ си гледаха ся като росны капчицы които ся льщяха отъ усвѣщающитѣ си лунны лучи; » Онѣй който бодрствува за цвѣтата, и разлива на тѣхъ дѣждатъ и росѣтъ не може да мя забрави. О! милосърдый Боже, утѣши сърдцето ми, и сърдцето на несчастный и